

ΘΕΑΤΡΟ
ΑΠΟ ΤΗ ΝΟΝΑ ΜΟΛΕΣΚΗ

«ΣΚΟΤΕΙΝΟΣ ΑΓΓΕΛΟΣ»

Πολλές θεατρικές παραγωγές συνωστίζονται τελευταία στην ατζέντα των θεατρόφιλων. Αν προσπαθούσα να τηρήσω τη «σειρά εμφανίσεως» των παραστάσεων, θα έπρεπε να αφιερώσω το σημείωμά μου στο «Τα μωρά τα φέρνει ο πελαργός» του Σατιρικού Θεάτρου. Όμως λόγω πολύχρονης θητείας ως θεατής του Σατιρικού θυμάμαι καλά την πρώτη παραγωγή του έργου των Ρέππα - Παπαθανασίου, κι αν έγραφα γι' αυτήν, θα έπρεπε να δανειστώ τον τίτλο της πρόσφατης δουλειάς του Versus, το «Dejavu» («Τα 'χω ήδη δει»). Πιστεύω

πως όσα είχε πει η τότε παραγωγή τα αναπαράγει η νυν. Βέβαια, το να βλέπει κανείς τη Δέσποινα Μπεμπεδέλη στη σκηνή είναι πάντα απόλαυση. Το Θέατρο Ένα για πρώτη φορά συνεργάζεται με τον Μαρίνο Ανωγυριάτη και ο Μαρίνος Ανωγυριάτης για πρώτη φορά παίζει «εκτός έδρας». Το έργο του Φίλιπ Ρίντλεϊ «Vincent River» αποτέλεσε τη βάση για τον «Σκοτεινό άγγελο». Ο Ανωγυριάτης καταπιάνεται μόνο με τα έργα που τον προκαλούν ως προς το θέμα και τον ικανοποιούν ως προς την ποιότητα. Ο «Σκοτεινός άγγελος» έχει ως θέμα την προσπάθεια δύο ανθρώπων να χειριστούν την απώλεια, τη μοναξιά και την ενοχή τους, να ψηλαφήσουν μαζί την κοινή, όπως αποκαλύπτεται, πληγή τους. Η μάνα που της δολοφόνησαν τον γιο προσπαθεί να μάθει όχι μόνο ποιος ήταν ο δολοφόνος του, αλλά και ποιος ήταν ο γιος της. Ο αυτόπτης μάρτυρας του φόνου και φίλος του θύματος προσπαθεί να καταλάβει ποιος είναι αυτός ο ίδιος. Ως ψυχολογικό δράμα το κείμενο έχει τραγική ένταση και ψυχολογικό βάθος, έχει όμως και κοινωνική διάσταση και ξεκάθαρη θέση απέναντι στα φαινόμενα ομοφοβίας και βίας. Έχει δύο δύσκολους ρόλους για δύο ηθοποιούς που ξέρουν να τηρούν αργό και σταθερό τον ρυθμό της σταδιακής ανάπτυξης των χαρακτήρων τους, που ξέρουν να ισορροπούν τις κορυφώσεις και τις χαλαρώσεις του κειμένου, που ξέρουν να παίζουν ντουέτο. Η Έρικα Μπεγέτη και ο Αντρέας Μακρής είναι τέτοιοι ηθοποιοί και κατέχουν την τέχνη να βιώνουν τον πόνο των χαρακτήρων τους και να παρουσιάζουν τη θέση του συγγραφέα ταυτόχρονα. Και ο Μαρίνος Ανωγυριάτης είναι τέτοιος σκηνοθέτης, που πρωτίστως υιοθετεί τους στόχους του συγγραφέα, επειδή τους πιστεύει, και που ξέρει να επιλέγει τα κατάλληλα αισθητικά μέσα για την υλοποίησή τους.